

Arrest

nr. 141 780 van 25 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 september 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R.JEENINGA, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 15 oktober 2007 in Marokko in het huwelijk met F.B., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 29 november 2007 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Verzoeker kwam op 18 oktober 2008 het Rijk binnen en werd in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Nadat verzoeksters echtgenote had verklaard dat zij slechts in het huwelijk trad om verzoeker in de mogelijkheid te stellen verblijfsdocumenten te verwerven nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 24 september 2009 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. De Raad verwierp bij arrest nr. 119 228 van 20 februari 2014 het beroep voor zover dit gericht was tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en vernietigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 24 september 2009.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 april 2014 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 29 juli 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer,

Naam: [Z.]

Voornaam: [O.]

[...]

Nationaliteit: Marokkaanse

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiteindelijk op 28.08.2014

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, § 1, 2°: Het legaal verblijf in België is verstreken”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Bij wijze van exceptie werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan dat verzoeker geen schending van een hogere rechtsnorm aanvoert.

3.2. De Raad merkt op dat verzoeker stelt dat niet blijkt dat in voorliggende zaak toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van het middel kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is en op verweerder de verplichting rust om, op grond van dit wetsartikel, een beslissing te nemen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Dat verzoeker een bevel om het grondgebied mocht ontvangen gebaseerd op art. 7 § 1 2°.

Dat art. 7 § 1 2° als volgt luidt:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Dat het bevel volgende motivering bevat:

“het legaal verblijf in België is verstreken”

Dat verzoeker meent dat deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen waarom er toepassing wordt gemaakt van art. 7 § 1 2°.

Vooreerst wordt niet vermeld wiens legaal verblijf zou zijn verstreken. Vervolgens is het onduidelijk of effectief de termijn zoals vermeld in art. 6 overschreden werd dan wel of verzoeker er niet in geslaagd is te bewijzen dat deze termijn niet werd overschreden.

Dat met andere woorden aan de constitutieve elementen van de toepassing van art. 7 § 1 2° van de Vreemdelingenwet niet is voldaan.

Dat daarmee de materiële motiveringsplicht werd geschonden en daarbij ook art. 7 § 1 2° werd geschonden.”

3.2. De Raad stelt vast dat de identiteitsgegevens van verzoeker in de bestreden beslissing zijn weergegeven, zodat hij niet kan voorhouden niet te hebben begrepen dat deze beslissing enkel aan hem is gericht en dat het dus zijn legaal verblijf is dat verstreken is.

Daarnaast moet worden gesteld dat artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
[...]*

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;“

Artikel 6, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts het volgende:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en hij dus ingevolge *“de wet”* langer dan drie maanden in het Rijk mocht verblijven. Aan dit verblijf werd een einde gesteld bij beslissing van 24 september 2009. Deze beslissing werd verzoeker op 7 juli 2013 ter kennis gebracht. Verweerder vermocht op 22 april 2014 dan ook vast te stellen dat verzoekers legale verblijf waartoe hij initieel krachtens de wet was toegelaten was verstreken. Verzoeker verbleef dus wel degelijk langer in het Rijk dan de overeenkomstig in artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn gedurende dewelke hij tot een verblijf in het Rijk was toegelaten, zodat verweerder hem in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon geven. Verzoekers betoog dat niet is voldaan aan *“de constitutieve elementen van de toepassing van art. 7 § 1 2° van de Vreemdelingenwet”* mist feitelijk grondslag.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK